

Vychází 1., 10., 20.,
každého měsíce o 10.
hodině.

Expedicí se nachází v ho-
stinci u arcivévody Ště-
pána.

Kdo všeckna čtyry čtvrt-
letí odebere, obdrží pra-
emii.

DALIBOR.

Předplácí se: čtvrtl 1 zl.
půll. 2 zl., celor. 4 zl.
rak. č. S poštou: čtvrtl.
1 zl. 15 kr., půll. 2 zl.
30 kr., celor. 4 zl. 60 kr.
rak. čísla. Pro státy ně-
mecké: půll. 1 tol.
20 nov. gr., celoročně
2 tol. 40 nov. gr.

Hudební časopis s měsíční notovou přílohou a s roční praemií.

Odpovědný redaktor :

Emanuel Meliš.

Stálý úsvit.

I nejjasněj' když slunce září
a vůkol rozlévá svůj třpyt;
přec mračen dav lesk jeho zmaří
zahalí skvělý jeho kmit.

Když ale sluncem lásky věrné
se v lidském srdci rozední;
Tu žalných strastí mraky černé
víc úsvit skvělý neztemní.

Antonie Körschnerová.

Zvon vzkříšení.

Zvučel hlahol, světem zvučel,
Jakby zvon to klesal s výše:
Klesal zvon a duněl, hučel,
Že to klesá zpěvů říše:
Zvučí — — zvučí — — — dozvučívá
Vlast že v spánku odpočívá.

Zvučí hlahol, světem zvučí
Jako zvony znívaj' k výši,
Znějí zvony, kmen že pučí
K nové, krásné, pevné říši:
Zvučí zvony v slavném znění
Zvučí vlasti na vzkříšení.

Václav A. Crha.

Josef Leopold Zvonář.

(Pokračování.)

Asi v desátém roku stáří hrál čili lépe „škrábal“
Josef duetta *Pleyelova*, později *Krommarova* a etudy
Fiorillo'va, které si sám opsal. V třináctém dostal
„kuráž“ kn skládání. Složil si thému do *A-dur* a na
ní dvě „variace“, na kterýž druh hudebních skladeb,

jako mnoho „jiných pánů“ držival. Jen variace a zase
variace, to byl jeho ideál. Théma ve $\frac{2}{4}$ taktu vypadla co
rhytmický mrzák. První repetice měla deset taktů, druhá
asi třináct. To, a pak že vedl v zmenšeném septakordu
septimu tři tóny vzhůru: bylo jeho prvním harmonickým
hříchem. Zdaliž bude kdy hudebníka, který by mu dal
rozhřešení? První partituru, co si napsal, byly kousky
pro dva „čakany.“ Kousky ty si vyprosil od pana
učitele. Nevěda jak napsal „Czackano“ čísti, napsal:
„Esaskano 1mo“ a „Esaskano 2do,“ utvoře tak nástroj,
který jakživ nikdo neviděl. O sancta simplicitas!

Jinou potravu našla mladá mysl Josefova v našich
výborných chorálech a duchovních písních. Jako na
mnohých místech naší vlasti, zpívalo se i v jeho bytu
denně na „úsvitě“ a na „nešpor“ a snad zdařileji než
jinde, protože měli někteří oudové rodiny, u prostřed
které žil, hudební vzdělání. Záhy se vtiskly v jeho
mysl vážné zvuky chorálů: „*Kristus příklad pokory*,“
„*Kdož ochrany Nejvyššího*“ a jemné tóny písní:
„*Minula noční hodina*,“ a „*Můj milý člověče*“ a
jiných. Čtením českých kněh, hudbéním a psaním not,
trávil takto čas až do třináctého roku, v kterém ze
školy vystoupl. K něčemu určitému nebyl ale ještě zá-
klad položen. Nyní pohřešovaly rodiče jeho teprvé pro-
středky a dobrou řadu, která mívá mnohdy tolik ceny,
co hotové peníze, aby ho mohli buď na studie dáti
aneb jinak s ním naložiti. Příbuzní jeho vešli v radu,
a výsledek byl, že se musí učit Josef nějakému ře-
meslu. Než kterému? Otec radil ku „zednictví“ aneb
„zámečnictví:“ dědeček a strejček radili ku „krejčo-
vině;“ babička a snad i matka měly „učitelství“ na my-
sli. Že však babička zkusila, mnoho-li živobytí v Praze
„koštuje,“ protože tam měla také jednou syna, netrou-
fala si ani své mínění pronésti. Pro zednictví se zdál
Josef slabého těla, usneslo se tedy na krejčovně.
Následkem toho usnešení obdržel Josef místo u dě-
dečkova krejčovského „veřtátku,“ dostal jehlu a ná-
prstek a začal první studia v krejčovně, jež byla:
„brát na náprstek,“ povlíkat knoflíky, „obšívát dírky u

kazajek, „sešívát šlaky na bůtky“ atd. Dokud to šlo jaksi hravě, dal si Josef libit; když to přišlo ale do opravdy a on nemohl odběhnout, kdy se mu líbilo, znechutila se mu celá krejčovina. Co ještě nejraději šil, to byly — „pomllice“ a „kšandy.“ Než hodina vysvobození od veřtátku uhodila. Na Veliz se dostal nový, lidumilovný farář D. . . Josef měl při jeho příchodu „přivítání;“ zalibiv se mu, stal se brzo jeho žákem a jehla a náprstek dostaly na vždy „vale.“

V krátkém čase po příchodu p. faráře D. . . obživla velizská samota. Brzy se tam rozlíhaly po lese hlasy bujných hochů, kteří si chodili z Kublova a z vůkolí na Veliz pro moudrost a jenž, s knihami pod pažím, tropívali ty samé kousky, jako tropívají městští studenti. Starověký Veliz se proměnil v universitu. Tam, kde se ozývala jindy jen píseň staré hrobnice aneb pádné rány hrobníkovy motyky, když někomu „jámu kopal,“ ozývaly se nyní německé hlaholy „sprachlehre“ aneb „rechtšrajbuňk“ nazpaměť se učících hochů, resp. studentů.

(Pokračování.)

Stav hudby v 18. století v Čechách.

Líčí redaktor.

(Pokračování.)

Historie českého hudebního umění může se slavnými muži duchovními vykázati. Na venkově dělo se totéž s pozůstalými pějícími chlapci. Staly se buď řemeslníky neb sedláky a zpívali a hráli na nástroje ještě na kůru neb v hospodách. Tímto způsobem musel se nevyhnutelně u českého národa, jenž bez toho velké přirozené nadání k hudbě jevil, hudební duch zbuditi a všeobecně se rozšířiti.

Jelikož ale téměř všickni čeští hudební umělci ze začátku zpěvu se učíce, dobrými zpěváky byli, dá se snadno pochopiti, že velké množství výtečných skladatelů v Čechách vzniklo.

K těmto všem hudebnímu umění příznivým okolnostem dlužno i tu okolnost připočísti, že všichni gruntovní úřadové a šlechtěné rodiny uznanými přáteli a podporovateli hudebního umění byli a v mnohých domech museli všichni domácí sloužící a officianti musikálními býti, aby tím snadněji hudební skladby se provésti daly. Bylo to též obyčejem, že při zimních pobytech v Praze ve mnohých vznešených domech týdně velké hudební akademie uspořádány byly, kdež nejlepší hudební umělci Pražští a přítomní cizinci své talenty osvědčovali. Nejdéle držel se tento v pravdě ušlechtilý způsob zábavy v domě hrabat *Nosticů*.

Byloby zbytečné dokazovati, jaký vplyv tento oby-

čej na vzdělání talentů a vkusů míti musel. Mnozí bohatýři vydržovali řádné své kapelly, v nichžto se výborní umělci, zvláště na plechové nástroje nacházeli. Nejdéle udržela se kapella hraběte *Jana Pachty* *). Jeden z nejšlechtetnějších podporovatelů hudby a všech krásných umění v Čechách byl *František Antonín hrabě ze Šporků*. Přivedl do Čech první *trubače na lesnici*, od nichžto se Čechové témuž nyní tak oblíbenému nástroji naučili. Nedlouho potom našlo se v Čechách lidí, kteří neznajíce pražádných not s podivuhodnou sběhlostí na tomto nástroji troubili.

K vzdělávání *dobrého* ovšem jednostranného vkusu ve zpěvu a jiných odvětví hudebního umění přispěla bez odporu nejvíce *italská operní společnost*, kteráž v 18. století v Praze se uhostila. Čechové vidávali sice časem *kantáty a opery* při velkých slavnostech, jakož na př. při slavnosti korunovačn Karla IV. Tenkrát byly v královské zahradě pod širým nebem velké opery provozovány. Avšak teprv později vydržovala láska obecenstva k hudbě a bohaté české šlechty, jež tenkrát ve své vlasti bydlela pro ní žila a působila, stálou operní společnost pod ředitelstvím *Bustelliho* okolo r. 1775 a utkvěla dlouho v památce Pražského obecenstva. Tato společnost získala si velkou lásku tím, že na třibení vkusu českých hudebních umělců velmi příznivě působila. Vážení a tehdaž žijící umělci vzdělávali se v orchestru této společnosti aneb představeními nejlepších vážných a komických oper. Výtečný *Bighini* byl též u ní a vzdělal tu talent svůj. Ředitel *Bondini*, jenž po *Bustellim* nastoupil, kráčel dlouho cestou svého předchůdce; avšak ku konci 18. století klesnula společnost jeho.

Z mnohých hudebních geniů, jež Čechy v 18. století zrodily, uvedu zde toliko některé z nejznamenitějších.

(Pokračování.)

Ze Lvova (Dop. pův.)

Stručný dějepis hudební Jednoty. — Školy hudební.

Zdejší hudební jednota povstala již v druhé dekádě našeho století, a opomíne-li se, že v prvních desíti letech měla povahu více soukromnou, bude moci v brzku slaviti *padesátiletou slavnost* svého založení. Nejprvnější myšlenku k jejímu založení podali pp. *Karel Lipiňski*, jenž již tehdaž na vysokém stupni umě-

*) Zde se vyrozumívají vždy ti čeští bohatýři a šlechtici, kteří v Praze bydleli; neboť největší a nejbohatší rodiny přebývaly ve Vídni.

lecké dokonalosti stál a *Schupanzig* (později člen věhlasného kvartetu Rasumovských ve Vídni) — uskutečnění této ideje však v širším objemu děkuje Lvov hudebně vzdělané rodině tehdejšího guberniálního rady p. Baroni de Cavalcabo a synovi nesmrtelného Mozarta — p. Wolfgangu Amad. Mozartovi, k čemuž r. 1822 též i vyššího povolení obdrželi. První název spolku tohoto byl „Jednota Ceciliánská“ (do roku 1836) a úlohou jeho bylo společné cvičení se v hudbě a zpěvu a vykonávání větších děl hudebních — mezi provoznými v této době skladbami nalezáme sinfonie Riesa, Kalivody, Mozarta, Beethovena a j. — Po odjezdu Mozarvě (1836) zvolen byl za ředitele spolku p. Ruckgaber. V této době staráno o zavedení škol a spolek obnoviv stanovy své obdržel název „Jednoty hudební.“ — Nejznamenitější útvory, s kterými Jednota obecnostvo zdejší seznamovala, byly: Haydnovo „Stvoření Světa“ a „Čtvero Počasí,“ Hillerovo „Zboření Jeruzalema,“ Spohrova „Podvojná Sinfonie,“ Mendelssohnovo „Paulus,“ „Svatojanská Noc,“ „Chválozpěv,“ Felic. Davida „Poušť“ a „Kolumbus,“ Rossiniho „Stabat Mater,“ Beethovenovo „Křesťus na hoře Olivetské,“ Haendlovo „City nad hrobem Jezusovým“ a j. —

V největších nesnázích nalezála se Jednota v r. 1848 v osudných dnech listopádových, kde následkem bombardování města celý její majetek: hudební nástroje, bohatý archiv, nábytek — slovem vše v popel obráceno a již se myslelo, že i Jednota sama na vždy pochována jest, leč našly se osoby, jenž nedaly zahynouti ústavu, jehožto blahodějně účinkování jak v společenském životě taktéž i v hudbě kostelní tak značné bylo, a poradivše se podaly prosbu k Jeho Veličenství o peněžitou pomůcku k opětnému zařízení pohořelé Jednoty, které se jim též v hotovosti 2000 zl. na stř. dostalo. Při prohlášení stanov 1851 r. ustanovil se spolek na tom, přidati k názvu „Jednoty“ slova „ku pěstování hudby v Haliči,“ a dle toho též uspořádali Jednotu, aby se stala ústavem národním. Dle posledního seznamu obnáší počet všech členů vesměs 249, z těch jest 138 přispívajících (ročně 6 zl.), 68 účinkujících a 26 čestných. V počtu tomto nalezáme též mnoho jmen našich krajanů českých, jenž si o pěstování hudby v Haliči od dávna nemalých získali zásluh, a v řadě čestných jmenovitě pp. Václ. *Tomáška*, *Rittersberga* (byl zde učitelem zpěvu při Jednotě), Ign. *Tedesko* (hrál v 7. koncertě Jednoty hudební 1842), J. *Doskočila*, *Smolaře* (od 4. března 1843) a prof. *Jansu*, jenž obdržel diplom při příležitosti koncertu svého žáka Emila Neumanna 16. září 1844, ježž do Lvova doprovázel. —

Pro letošní rok byla škola Jednoty s počátkem

měsíce října otevřena, přednáší se tam: 1. *Zpěv chorální pro ženské* ve dvou odděleních a *zpěv chorální pro mužské*, pak solový zpěv mužský a ženský. Nově povoláný učitel zpěvu jest Vlach, p. *Luigi della Cassa*, člověk stařícký a jazyka zemského neznající, nelze tedy od něho mnoho prospěšného očekávati, neb pouhým tlučením tónů na pianě nedá se učňovi porozuměti, jak má zpívati. 2. Ve hře na houslích vyučuje p. Karel *Kozlovski*, tuzemec, absolvovaný žák vídeňského konservatoria, leč schází mu paedagogického taktu. Nauku o harmonii a kontrapunktu přednáší p. Karel *Mikuli*, umělecký ředitel Jednoty, ve hře na čelo vyučuje p. *Lange* a na basu p. *Ježička*. Počet učňů jest 36.
V. D.

Z Varšavy.

(Představení nové zpěvohry Moniuszkovy. — Koncert ve prospěch Moniuszki. — Rozvržení nauk v ústavu hudebním. — Ruch Musyczny.)

Dlouho nebyly útvory Moniuszkovy s to, obrátit všeobecnou pozornost na svého tvůrce, až posléze jeho zpěvohra „*Halka*“ dne 1. ledna r. 1858 ponejprv představená a od obecnstva Varšavského s nesmírným úspěchem přijatá proklestila skladateli cestu k dávno zasloužené umělecké slávě. Od toho času byly již představeny následující jeho zpěvohry: 1. „*Flis*“ (Veslář) k libretu Bogusławského; 2. „*Hrabina*“ (Hraběnka); 3. „*Jawnuta*“ k libretu Książnina; 4. „*Rokiczana*“ — a dne prvního ledna r. t. jásali Varšavané nad nejnovějším jeho útvorem — nad novou totiž zpěvohrou, již byl složil k slovům básníka J. Chęcińskiego p. n. „*Verbum nobile*“ (Šlechtické slovo). Obsah i hudba této jeho skladby jest velezajímavý a výborně by se v překladu českém hodila — jak právě všechny výše jmenované zpěvohry Moniuszkovy — pro divadelní jeviště české, i jsme jisti, že by se našemu obecnstvu českému ne méně libily, jako Varšavanům.

Moniuszkovi bylo tedy zůstaveno dokázati, co se posud žádnému umělci polskému nepovedlo, vyvrátit totiž falešné domnění, jakoby Polák vyšší hudby schopen nebyl — a původní zpěvohra polská byla věcí nedostížitelnou.

Jak si Varšavané tohoto nevšedního umělce váží přesvědčujeme se často, zvláště však viděli jsme nový důkaz toho při příležitosti velkého koncertu, jenž uspořádán byl dne 16. min. měs. ve prospěch jeho ve velkém divadle, kteréž bylo ve všech prostorách přeplněno. Koncert ten záležel mimo čísla 5. ze samých skladeb Moniuszkových a započat byl *novou* ouvertu-

rou duchaplně zosnovanou. Na to rozjařil posluchače výtečný bassista zpěvohry polské, p. *Troschel*, přednesem balady z Moniuszkový zpěvohry „Rokiczana;“ zvláště však zmocnilo se nadšení posluchačů, když miláček Varšavanů, teurista *Dobrski*, zapěl „Sonet de Niemna“ a „Selanku“ („*Cirnika wioskowego*“), jejížto poslední sloku: „*Skonam grając na lirze*“ na opětou žádost třikráte opěkovati musel. K nejpěknějším číslům koncertu tohoto náležel též i „Polones“ („Pan Chorazy“) ze zpěvohry „Hrabina,“ původně pro čtyry čella složený, od skladatele však pro mužský čtverozpěv s podloženými slovy Vinc. Pola přetvořený, jež pp. *Dobrski*, *Ziólkowski*, *Koehler* a *Troschl* výborně přednesli. Duet bratrů *Wieniawských*, jediný to útvar jiného skladatele — přednesli s umělečkou dokonalostí pp. *Izidor Lotto* (na housle) a *Kania* (na pianě), Velký sbor z bájeslovné kantaty „*Milda*“ zakončil tento koncert, jenž dlouho zůstane v paměti hudbymilovných Varšavanů. —

K doplnění zprávy, v čísle 36. loňského „*Dalibora*“ umístěné — o zdejším ústavu hudebním — dodatí sluší, že se tam vyučování s novým rokem již započalo. Rozvržení nauk pro první běh, jenž trvati bude do posledního června, jest následující, a sice z předmětů, jimžto se učňové vespolek učí: 1. Vyučuje se náboženství se zvláštním ohledem na obřady kostelní náboženství římsko-katolického, jakožto nevyhnutelně potřebné pro varhaníky. 2. Vykládají se dějepis hudby a krásověda. 3. Vyučuje se jazyku polskému a 4. jazyku vlašskému. 5. Čtení not hlasem. 6. Uděluje se nauka o harmonii a kontrapunktu. Co do předmětů zvláštních vyučuje se v první třídě ve hře na varhany, v druhé ve zpěvu, v třetí, jenž záleží z dvou oddělení, ve hře na housle, v čtvrté třídě na čello a v páté, jenž se též dělí na dva oddíly, ve hře na pianě.

V minulém roku umístil vycházející zde hudební časopis „*Ruch musyczny*“ několik článků o našem českém hudebnictví. V čísle 20. čteme totiž článek o hudebních poměrech pražských (Wiadomości z Pragi czeskiej przez *Wacława Dundera*), v čísle 34. a 35. „Úvahu o vokální mši (C-dur) P. Pavla Křížkovského od V. D.“ v čísle 38. „Dopis z Teplic“ (O slavnosti a zpěvu o závod spolků zpěvácích) a poslední čísla časopisu toho obsahují „Čtvero národních písní ruských,“ jež průvodem piana opatřil náš v Rusku jako učitel zpěvu žijící krajan p. *Alois Jedlička*, absolvovaný učeň pražského konservatoria hudby.

Hudba na venkově.

II.

V Kostelci nad Orlicí.

(J. V.) Hudba a zpěv toť národní umění naše, jež za výraz našich citů považovati dlužno. Hudbou a zpěvem dává Čech na jevo svou radost, v nich hledá úlevy v žalosti; zkrátka nic tak nesplynulo s povahou Čecha, jako tyto velebné dítky Múz. — Čechové jsou národ hudebnický a bohatou jejich vlast zasvětili *Lumír* a *Záboj* stánku bohyň těchto krásných umění. Tak svědčí o nás i cizinci, soudíce podlé proslavených krajanův našich, které k nim naše požehnaná matička vlast vyslala, *aby Slávě slávu zjednali*. Statečně vykonávali a konají synové a dcery její dosaváde úlohu svou, a osvědčují talenty, které se nám od některých zlomyslných škrabalů sousedních tak rády upírají.

Rozhledněme se pak po luhách naší zpěvné vlasti a shledáme s velikým potěšením, jak zároveň s probouzením národního sebevědomí také národní tato umění, po slavných otcích našich zděděná, radostně se vyvíjejí. Pěstuje se společenský zpěv zpěvácími spolky a i naše mladistvá hudební literatura bujarého zdaru se domáhá. Celá řada nových, zdatných skladatelů hudebních opatruje nás zdařilými národními plody, připltají takto nových kvítků do věnce našeho snažení národního.

Jestli pak mezi osvícenými městy českými najdeme i město takové, které ještě v málomocném spánku pohříženo jest, může to být něco divného po tak dlouhé době utrpení, plné všelikých strastí? Jedno z takových měst jest i starožitný *Kostelec nad Orlicí*, kde *Morpheus* až do nynějška roucho středověké tmy prostíral, jež teprv nynějším volným hnutím stahováti přinucen jest. Tu ležel posvátný pozůstatek předkův našich, hudba a zpěv, zašlapán v prach a jen v horlivou snahu vlasteneckých mužů jest se důvěrovati, že poznenáhla bývalý vrchol dřívější slávy dosáhne.

Jest mi skutečně velmi divno, že náš důst. pan děkan tak *lhostejně* na to patřit mohl, jak u nás hudba a zpěv klesaly. Jestli výminkou mezi vlasteneckými a horlivými spolupastýři svými jest *a tak máto vlastenecké lásky má, jak to vůbec dokázal*, mohl alespoň proto se toho ujmouti, aby služby Boží zvelebil. Či mu to bylo jedno, ať se *Vojtiškovské škrabaniny* na kůru šumařsky odbývaly, anebo nějaká mše některého z našich výtečníků, *Tomáška*, *Horáka*, *Führera* atd. provozovala? Tolik je jí to, že kdyby v svrchovaný čas naše městská rada nebyla se prostředků uchopila, figurální hudba chrámová by docela zanikla. Byltě povolán do Kostelce za ředitele kůru pan *Mudra*, kterému se při skrovných prostředcích podařilo doko-

návající již hudbu a zpěv zase trochu oživit. Škoda, že jeho působení jen tak krátce trvalo, neboť obdržel výnosné místo varhanika kdesi v Uhrách. Ten přišel neduhu na pravou žílu, a hleděl jej dle toho také hojiti. Našemu městu se nedostávalo hudebníků i zpěváků a zpěvaček; pročez si obral za první úlohu spůsobilou mládež ve zpěvu a hudbě vyučovati. Nahlížeje, že bez přípravy nemožno něco důkladně provést, zkoušky hudební zavedl. A tak se mu podařilo novější skladby provést a staré nedopečené škváry ze skříně odstraniti. Páni učitelové hlavní školy mu byli však také, seč síly jejich stačily, nápomocni. — Odstoupením pana *Mudry* nastala zase v dalším pokračování pauza, až pan *Bednář* za ředitele kůru zvolen byl. Jedna z nejprvnějších úloh jeho byla zaraziti *hudební spolek* pod názvem: „*Spolek Cecilský*“, což se mu podařilo. Se-stoupili se p. učitelé hlavní školy, náš milovaný p. kaplan *Hlavatý* a horlivý měšťan p. *Perlhaefer*. Poslední dva pánové i ochotně značnou částku peněz k zakoupení nových nástrojů a skladeb zapůjčili a tak se utvořil septet, který vícerym výstoupením dobré přízně došel a i při našem ochotnickém divadle dobrovolně účinkoval. Bohužel, že dva členové jeho ku konci předešlého roku přesazeni byli; avšak doufáme, že se co nevidět jinými nahradí. Při všem tomto chvalném počínání ale posud nepomyslel pan *Bednář* na to, aby u vyučování ve zpěvu a hudbě, p. Mudrou započatém, dále úsilovně pokračoval, pročez jej tuto na to pozorna činiti se osměluju. My nemáme posud žáduých zpěvaček a zpěváků i hudebníků k hudbě chrámové a o nějaké kapelle nemůže být tím méně ani řeči. Na zpěvácký spolek není ani pomyšlení. Tedy zbývá pouze cesta tato, kterou jediné se dá hudba a zpěv u nás zase povznesti. Jsem jist, že i naše pravé české dcery příležitosti té použijou, jak mile se jim naskytne; mládež naše jeví zajiště náklonnost k hudbě i zpěvu.

Jenom s pevnou vůli dále
Ku své drahé vlasti chvále!

Mysliveček.

Výjev ze života českého umělce.

(Pokračování.)

Sstoupil k stolu. Brzo vypudilo ohnivé víno každou starost z jeho čela, mlynáři chutnal vzácný nápoj také, a oba přátelé zůstali ještě až do půl noci pohromadě, co zatím manželka již dlouho se byla k spánku odebrala, a synové byli v mlýně zaměstnání. Mlynář, zcela rozjitřen lehl si do postele, a Antonio spěchal, doprovodiv ho, na čerstvé povětrí, aby zmírnil ochla-

dem noci žár, jenž se v jeho žilách proudil. S houslemi v ruce, vstoupil na louku a brzo přivábila jeho hra mladého Josefa k němu.

„O že Vás ještě před spaním spatřím,“ zvolal jinoch, „že ucho mé ještě bude míti pochoutku uslyšeti libé zvuky, jež houslím vyluzujete. Hrajte jen dále, otče Antonio, mne klepot kol nepřekáží, slyším zvuk Vašich houslí i v tom hřmotu, a slyšel bych ho, kdyby i hrom a trouby posledního soudu se ozývaly; neboť nikoliv na sluch, nýbrž na srdce působí Vaše hra.“

„Ty jsi za hudebníka zrozen,“ zvolal Antonio, „první vykřiknutí tvoje, když jsem tě vzal do náručí, byla hudba, ty's můj, věčně můj! a srdečně přitiskl jinocha na svá prsa.“

„Vy jste podivně rozjitřen,“ řekl druhý na to, „Vaše políbení pálí mi na čele jako oheň.“

„Je to posvátné políbení umění,“ odvětil Antonio, „umění, jež všechna jiná přezáří, jež nepříteli s nepřitelem smíří, umění, jež jest řečí, které všichni národové na zemi rozumějí, umění, jež veškerý svět oživuje, jež všechna stvoření k jednomu citu, citu lásky pojí. S tímto políbením jsi zasvěcen za jeho učeuníka.“

Cítím arciž v sobě jakési puzení, abych božskou hudbu poznal, avšak mně jest štěstí života odepřeno; osud můj mne k tomu ustanovil. Chci ale vzdorovati osudu, a Vy Antonio, jenž jste první jiskru hodil do prsou mých, vy můžete, vy musíte mi pomoci.“

„Mluv Giuseppe,“ co žádáš ode mne?“

„Pravil jste, že jsem obdržel posvátné políbení; potvrďte to také, co jste řekl. Otec mne ustanovil za dědiče svého obchodu; poslechnu jeho vůli, a budu hleděti, abych mu v jeho řemeslu dostačil. Je to ale toliko přetvařování, co činím, — stojí mne to velké namáhání, jednotvárný klepot poslouchati, — po něčem vyšším, po nejvyšším touží duch můj. Bratr miluje však řemeslo své, z toho se stane zdatný mlynář; — avšak otec zcela jináče to uzavřel u sebe; my oba, Antonín a já, nejsme s jeho ustanovením šťastni, vy nám můžete pomoci.“

„To je marné; všechna moje přemluva je lichá!“

„Mluvil jste nedávno o jakési cestě do Italie, do Vaší otčiny; nuže, jeďte tam, já Vás tam chci následovati.“

„A tvůj otec, tvá matka?“

„Budou ovšem plakati; až se ale dovědí, že jsem jel s Vámi, že jsem u Vás, u svého druhého otce, pak budou spokojeni. Antonín prozatím bude zastávati mne, a já dosáhnu svého cíle.“

(Pokračování.)

FEUILLETON.

Z Prahy.

Stavovské divadlo. V tomto desítidenní opakovány jsou známé opery „Robert,“ — „Orfeus“ od Offenbacha — „Lucretia“ — „Hugenotté“ — „Nápoj lásky.“ Novinkou pro nás byla stará operetka „Dvě slova aneb noc v lese“ od Alayrac a, kteráž jest snad nejslabší skladba ze všech tohoto skladatele. Alayrac d' nar. 1753 v Maretu blíž Toulouse, studoval práva, věnoval se pak houslím a vzdělal se u Gretryho. Jeho opery „Adolf a Klára — Divochové — Oba Savoyardové — Básník a hudebník“ byly za jeho času oblíbeny. Vyniká více melodií a tvůrčím talentem než důkladností hudební a zemřel r. 1809.

— **Jakub Offenbach,** skladatel mnohých oblíbených operetek přistane co nevidět do Prahy a uspořádá prý v létě v novoměstském divadle se svou francouzskou divadelní společností několik představení svých operetek.

— **Pan J. N. Mayr** je od ředitele p. Fr. Thomé za kapelníka českých oper ustanoven. Při této příležitosti podotýkáme, aby se, pakliže se operní představení v češtině dávatí mají, aby se výborné síly k tomu cíli engažovaly, neboť jinak byla by nám dobrá činohra mnohem milejší.

— Redaktor těchto listů obdržel povolení k uspořádání šesti hudebních a humoristických věnečků v sále konviktském a sice dne 16. a 23. února pak dne 2., 9., 17. a 23. března. Mladí hudební umělci a zpěvačky, jakož i deklamatoři a deklamatorky, kteří ve věnečkách spoluúinkovati chtějí, necht' se přihlásí v redakci Dalibora v hostinci u arcivévodý Štěpána.

— **Národní beseda** dne 23. ledna v sále na Žofíně uspořádaná vypadla velmi skvěle a líšila se tenkrát od besed předešlých roků tím, že se v ní též šlechta zúčastnila. Dámy byly z větší části v šatech s národními barvami dle vzorků sl. Antonie Kōrschnerové a pání v čamáráech. Při této příležitosti musíme podotknouti, že sl. výbor národní besedy mnohých nešetřností a nebezřelostí, jmenovitě u pozvání dám se dopustil. Tak na př. nedostalo se žádného pozvání velezasloužilé paní Boženě Němcové, okrase literatury české, paní Erbenové, choti p. prof. Erbeny, paní Tomkové, choti p. prof. Tomky, sl. Antonii Kōrschnerové, ředitelce dívčího ústavu a jiným více. Neopatrnost a nevšímavost tato zasluhuje tím větší důtky, anto dámy tyto vůbec co vlastenky známy jsou. O nešetřnosti sl. výboru k některým redakcím nechceme ani mluvit. Je to věru smutné, že leckteré „Ballcomité“ zahání sl. výbor české besedy v ohledu dvornosti k českým redakcím.

— **Náš krajan pan Fr. Skuherský,** ředitel hudební jednoty v Inšpruku, jenž svými písněmi skladatelské nadání skvěle osvědčil, zaslal před nedávnem do Prahy novou německou zpěvohru, „Der Liebesring,“ (Prsten lásky), na níž Mannheimská jednota hudební „Tonhalle“ cenu byla vypsala. Ostatně nepřestává p. Skuherský pracovat na poli české hudební literatury; neboť právě zanášá se komponováním české opery „Vladimír“ na slova J. Fryče. Před několika lety slyšeli jsme v Praze některé zlomky z jeho české, snad ještě nedokončené opery „Samø,“ které se velice líbily.

— **Věhlasná naše pěvkyně,** sl. Teresa Stolzová,

kteřáž, jak jsme oznámili, u italské opery v Cařihradě co primmadonna se nachází, obrala si k svému příjmu operu „Norma“ a dosáhla jí nejskvělejšího výsledku. Před představením obdržela krajanka naše od ctitelů svých skvostný náramek se čtyryceti a prsten s jedním velkým brillantem. V divadle pak rozdáno bylo 300 exemplářů fotografované podobizny slečny Stolzové.

— **Charlotta z Tiefensee** zpívala nedávno v lázních Brighton v Anglicku mezi jinými skladbami též české národní písně, ježto tam velké obliby došly.

— **Slečna Grabingrová,** rodem Pražka a dcera výtečného zesnulého herce Grabingra, kteráž za své hudební vzdělání pánu Emmingru co děkovati má, je nyní v Bremách (v Německu) co primadonna engažována. Po nejprv vystoupila v úloze „Valentiny“ v Hugenottech a byla zvláště po 4. dějství hlučným potleskem odměněna a v celku čtyrykrát vyvolána. Má velký objem hlasu, velmi čistou intonaci a rozumnou akcentuaci, ku kterýmto přednostem se ještě půvabný její zevněšek přidá.

— **Měli jsme tyto dni příležitost,** slyšeti novou operetku „Der Liebesring“ od J. N. Škroupa, kapelníka dómu, v místnostech umění milovného p. Steffka. Účinkovali v ní dámy Soukupová, Panatovičová, pánové Lukeš, Strakatý, Appé a Er. Vogl. Opera tato vyniká z větší části půvabnými myšlenkami a charakteristickou hudbou; zvláště zasluhují velmi obratně zosnované a propracované sbory pochvaly a uznání. Bylo by žádoucí, aby se operetta tato v zdejších stavovském divadle provozovala. Litujeme jen toho, že p. Škroup si německé libretto ku komponování obral; neboť nepochybujeme, že by byl českou operettou větší uznalostí a populárnějšího jména u národa našeho si dobyl.

— **Před několika dny přibyl jsem šlechtic,** mladý p. Hyppolit Michajlovič Nagurnov z Tuly v Tulské gubernii v Rusi, by učil se houslím u prof. p. M. Mildnera. Opět nový důkaz jak čestného jména daleko za hranicemi našimi požívá proslulý tento mistr na housle. K.

— **„Pahorské poměnky“** je titul milostných básní od J. K. Drahoňovského, které čtenářům k zasmání poručujeme. Čtenář se z nich dozví, že se „hory narodily na nešťastné planetě“ — že „rytec provazem tóny vyluzuje,“ že duha krev ssáje z „hor“ — a jiné zvláštnosti. Nemůžeme ji dosti oceniti; kněhkupectví páčí cenu její na 25 kr.

— **(J. V.) Stará ultramontánská Augspurkyně,** která u čtenářů politických časopisů pro své jízlivé nájezdy proti nám a proti všemu, což je slovanského, známa jest, roztrubuje, že když náš slavný Dreyschock do Varšavy v poslední čas přišel, a se doslechl, že cizí, a zvláště němečtí umělci u našich bratrů Poláků valně přízně nedocházejí, svůj německý původ zapřel a zřejmě za Čecha ba za Slovana se prohlásil. Pak dokládá v závorce, jestli prý také zapřel, že ze Židovstva pochází, neboť prý jest, dle jejich fakt Dreyschock žid!! Inu ovšem, všecka inteligence v Čechách je dle neustranných, liberálních publicistů německá!! (?) Pročto přece jest Dreyschock, jak ho osobně známe, navzdor německému příjmení dobrý Čech a pravověřící křesťan, anižby kdy jeho předkové židovského původu byli.

— **Při zdejších pedagogických školách** pro čekatele učitelství budou, jak se dovídáme, na za-

čátku příštího školního roku dva učitelové ustanoveni, z nichžto jeden varhanní hře, druhý z pěvu vycouvati bude. Čekatelové učitelství navštěvují tedy poslední rok naši školu varhanickou. Schvalujeme na každý způsob toto zařízení, jelikož chovanci chozením do varhanické a z varhanické školy mnoho času ztrácejí a jelikož se od nedostatečnosti nově dosazených učitelů, Pruchy a Oehna, nic prospěšného očekávati nedá.

— Škroupova opera „Dráteník“ nemohla se pro překážky dne 27. t. m. provozovati a bude se v neděli dne 3. února dávat. Na tuto neděli bude tomu 35 let, co se „Dráteník“ ponejprv provozoval.

— Hudební literatura. Třetí sešit „Záboje“ obsahující „Šumí Labe“ od L. Zvonaře a čtvero zpěv „Kozácká“ od J. Procházky vyšel tyto dni u p. Kristofa a Kuhé. Čtvrtý svazek obsahovat bude sbor „Kovářská“ od Fr. Vogla. — „Vzájemnost“ jest titul nové kadryly dle slovanských nápěvů pro piano od L. Procházky, které nákladem činných obchodníků v musikaliih Kristofa a Kuhé v Praze vyšla. Stojí 66 nových kr. U týchž nakladatelů vyšla právě velezajímavá a efektní kadryla z českoslovanských písní národních pro mužské hlasy od Ferd. Hellera, kteráž horlivé a spanilé vlastence ve Vídni, slečně Bočkové, věnována jest. Obsahuje písně „Jsem, jsem z Rakovníka“ (celá). II. toura: „Já husárek — Jestli mne ráda máš.“ III. toura: „Pytala se kočka kočky“ — „Žezulinko, kde jsi byla“ — „Žalost mám.“ IV. toura: „Ode mlýna k háječku“ — „Chovejte mne má matičko.“ V. toura: „Koulelo se koulelo“ — „Jaké to kořeníčko“ — „Je-li pak to pravda, nebo ne.“ VI. toura: „Když jsou naši pívávali“ — „Pí synáčku pomaličku“ — „Aj, šel Franta mezi Franty.“ Poroučíme co nejvřeleji skladbu tuto našim spolkům zpěváckým. Milovníkům tanců vítány budou následující tance, které nákladem Kristofa a Kuhé vyšly: Preisalbum, obsahující taneční skladby od kapelníků Komsáka, Preise, Schrolla, Mahra, Seiferta, Morávka (2 zl. r. č.). — „Rosapolka“ od Ješka (27 kr.). — „Lohengrin“, kadryla od Ješka (54 kr.). — „Anna“ Polka-mazur od Novotného (42 kr.).

Z Hlínka. Druhá beseda nedala na sebe dlouho čekati; byla překřtěna a pojmenována „Věneček.“ Hudba a tance, písně a deklamace také v našem „Věnečku“ se příjemně střídaly. Četná společnost potětila již první číslo programu, zdařile provedenou předehru, od Sekery dovedně komponovanou, potleskem. Následoval předslav ku historické balladě: „Pěstoun, cizinec“ od Dr. Rieger-a, v němž p. A. důstojně na veleslavného Hanku spomennl. Doufáme, že se po celé vlasti velebné duchovenstvo i pp. ředitelové kůru důstojně vynasnaží, osvědčit své ryzé vlastenské snahy i úctu ku vši pravě velikosti. S potěšením čítáme místa, jenž dala na jevo, že důstojně ctí slavné Čechy, s potěšením pozorujeme utěšené květy, jež po dobu drahnou v temnu srdci českých živořily. Nyní květou a srdce České plesá v těle! — Velezdařilá skladba: „Poslední vůle hudební-kova“ došla výtečného provedení. P. Hol. osvědčil veliké schopnosti ve hře na housle a snadně veškeré, četné nesnadnosti skladby zmíněné překonal. Taneční hudba byla téměř vesměs nová; ku všem skladbám upotřebeno motivů z písní národních velmi obratně. Sl.

Př. a Br. výborně deklamovaly: „Chválu malých“ a „Ženská rada;“ pp. Ho. „Kterou bych rád.“ Kr. „Dýmku“. Pr. „Konšelovy nehody“ dovedně přednášeli; ku konci přednesl p. A. „Tri doby země České. Zábava byla čilá, návštěva četná. Podnikatelstvo si získalo chvalného uznání ode všech hostů, můžeme směle tvrditi, že tak krásné zábavy až dosud v Hlinsku nestávalo. Již se činí přípravy k Věnečku druhému. Těšíme se naň srdečně a doufáme že se potká s výsledkem ne méně skvělým. — Musíme se též jednou zmíniti o hudbě kostelní ve vřekolí. V blízké vesnici Raně byla 20. t. m. provzována velká mše Führerova do D, co vklad použito Offertorium od Horáka a Graduale od Sekery. Výsledek byl ebvalný, překvapující. P. H. se vynnamenal v solové partii na housle. Vůbec bychom si pouze přáli, aby se nám takových provedení i u nás častěji dostávalo. Hlavní zásluhu o ono provedení si získal p. učitel Pauer. Doufáme, že neochabne v chvalné činnosti své. — I u nás bude slavné requiem za velkého Hanku.

Z Chrudimi. (Koncert. Benevice. — Dráteník. — Mše od Schiedermeyra.) V posledním svém dopisu stěžoval jsem sobě, že u nás prázdné duševní zábavy o dlouhých zimních večerech není; avšak poslední čas dostalo se nám přece jednou, ale také pouze jednou té blaženosti zase v také míře, že upomínka na ni dlouho v srdcích všech přátel hudby zůstane. Pan Antonín Benevic, koncertní mistr Morzar-tea v Solnohradě dával 10. ledna koncert. Hru jeho popisovat nebudu, aniž chci vychvalovati muže, který si již slavné jméno co umělec získal, to by bylo dříví do lesa nositi. Zahrál nám čtyry piecy, a sice: „Les Echos“, Fantasie pastorale, Fantasie na nápěvy ze zpěvohry: „Lucia di Lamermoor“ od Vieuxtempse, „Reverie“ též od Vieuxtempse, a Adagio a Rondo z Allardova prvního koncertu. Z ochoty zazpívala nám paní Malá a slečna Vydrová každá dvě písně, jednu českou a německou. Zvlášť vynikala píseň „Skrivánek“ od Vintra a jedna od Veita. Též zdejší dilletantní, zpěvácký sbor a městská hudební kapela zúčastnili se v koncertu tomto. První zapěl sbor: „Žezulinka“ od Knittla a druhý zahrál ouverturu z „Cikánky“, na nynější poměry dosti neúkonně. Též nemohu opominouti zmíniti se, že zde obíhá pověst, že se bude provozovati zpěvohra „Dráteník“ od F. Škroupa. Kéžby se pověst tato jen uskutečnila; na vyřvalosti pá-nům podnikatelům jistě scházeti nebude. Nemohu též opominouti zmíniti se ještě o zdejších čekatelích učitel-ských. Dozvěděl jsem se, že budou ku cti jmenovin svého ředitele v kostele hráti figurální mši. I neopomenul jsem se též dostaviti. Již zdaleka slyšel jsem nuzné zvuky na bombardon, trompetu a klarinet, mezi něž se hned bubny, hned zas varhany mísily. Když se konečně zazvonilo, uslyšel jsem intrádu v takovém neladu, až mi vlasy vzhůru vstávaly, snad jim nástroje zamrzly. Zvolili sobě Schiedermeyrovu mši do D. Což pak nestává lehčích a krásnějších mší? Neboť není dotčená mše tak snadno k provedení, a právě od začátečníků. Za offertorium zvolili sobě čtvero zpěv „Slyš nás Hospodine“, který dosti dobře šel, jen kdyby byl jistější tenorista. Nemile musí každého dojmouti, an slyší, že foukací bassy převládají, kteréž bezpochyby přidělané byly, a však tak nezpůsobně, neboť sly pořáde stejně s varhaním hlasem, a aní v tom nejslabším pianu neumkly a k tomu ke všemu

se to vše ještě ani neladilo. Než doufáme pevně, že si podruhé, jestli ještě jednou něco podobného pro uši uspořádají, aspoň nástroje lépe naladí, aspoň tak dalece, pokud to možná na nástrojích foukacích.

Ze Semil. (Volba čestných členů.) Minulý týden měl výbor zpěv. spolku své sezení, při kterémž se zvolili pánové: Fr. Schmitt, továrník; Fr. Delavos, místní okresní; D. p. Jos. Strnad, děkan zdejší; Em. Meliš, redaktor Dalibora; Lud. Procházka a Fr. Lad. Rieger, red. Slovníka naučného za čestné údy. Diplomů v řeči české se jim hned odeslali.

(H. J.) Ze Slaného. (Rekvie za V. Hanku.) Sotva jsme uslyšeli bolestnou zprávu o smrti velezasloužilého Václava Hanky, hned se usnesli ctitelové jeho a milovníci vlasti své na tom, aby se za něho odbývalo rekviem v děkanském chrámu Páně u sv. Gottharda. Nejdůtklivější pozvání ku slavnosti té smutečné se dalo v čas vytisknouti a rozeslati nejen v městě, ale i po okolí. Bylo to ve čtvrtek 17. ledna o 10. hodině, když vyzvánely zvony naše smutným hlasem, vyzývající nás k pobožnosti dotčené. Ze všech stran a ze všech stavů města našeho se dostavili účastníci, neboť jsme viděli nejen c. k. úřednictvo, městskou radu, učitelstvo z gymnasium i z hlavní školy se svými žáky ale i množství z jiných tříd obyvatelstva našeho. Pěkně se vyjímal krásná pleť, jenž četně zastoupena byla. Před hlavním oltářem stál katafalk, okolo něho 12 měšťanů s hořícími svícemi. Taktéž na svém místě stálo oddělení městských ostrostřelců. Mši zpívanou četl důstojný p. děkan J. Kubišta s četnou assistencí a na kůru zaznělo rekviem od Fr. Láblera, zpívaný od našeho zpěváckého spolku. Ku konci zapěli zpěváci animas Horákovy. Tak slavili jsme rekviem u nás; nebudem jistě ani první ani poslední.

(B*) Z Tábora. 16. ledna 1861. (Zpěvácký spolek.) Není nad čerstvost, jako když se vydaří. Sotva jsme dne 25. června 1860 žádost o stvrzení spolku zpěváckého a stanov jeho u c. k. úřadu okresního zadali, ejhle! obdrželi jsme již dne 8. ledna 1861, tedy po více jak šesti měsících vyrozumění úřední, že spolek náš potvrzen jest, ku stanovám ale že ještě dva články (dle §. 22 spolkového zákona) přidány a opět ku stvrzení předloženy býti musejí. Než již první zadání žádosti naší, že pouze české a stanovky že též pouze české, učinilo mnoho hluku; též krajský úřad Tábořský vrátil nám pro rovnoprávnost žádost s nařízením, že se přiložiti má německý překlad stanov; museli jsme dobrovolně pro místodržitelstvo České německý překlad přiložiti; a očekáváme, že naši žádost též po česku konečně vyřídí. — Náš spolek jest český, jak se pro Táboryty také jen sluší; zpíváme výhradně česky, ačkoliv se pod vládou prvního ředitelstva — již dávno odstoupivšího — také Reiterlied-y a Soldatenlied-y do programů našich vloudily, však ale díky Bohu, zpívány nebyly. Kromě více soukromých zábav vystoupil provisorní spolek náš, který své schůzky a cvičení od počátku až do dnešního dne pravidelně držel, o sv. Cecilii a o letošním Sylvestru u veřejnost, na večer tento pro své spoluoudy zábavu zřídil; krásný večer to byl a zábava stále a stejně živá i srdečná; nový rok přivítán hlučným a od všech přítomných zpívaným „Hej Slované!“ načež „Sláva vlasti! sláva spolku zpěváckému!“ atd. vyvoláváno bylo. Dne 7. ledna

1861 pěl též spolek náš u hrobu zvěčnělého vikáře Tábořského, P. Pöšla, českou náhrobní píseň. Píseň tato česká složena byla od p. Em. Krejče a nápěv k ní psal kompositeur náš spolkový p. Rastreli. Též p. prezident s. z., Dr. Jan Rafael Vladika, složil píseň příležitostní, která se na úmrtí a zásluhy zemřelého vztahovala a krásnou plynou a cituplnou řečí vyniká; též cvičena byla ve spolku zpěváckém a při pohřbu od veškerého četně přítomného kněžstva, úřednictva i ostatního obyvatelstva nábožně zpívána byla. Nedivte se ostatně, že v Lumíru č. 47. r. 1860 ba i v čísle 1. r. 1861 dopisy přijaty byly, které spolku našemu již odzpívaly; jak mnoho pravdivosti na dopisech těchto jest, poznal jste nepochybně z toho, an tam stálo, že o „Daliboru“ v Táboře ani řeč a přec jste dobře věděl, že my ho odbíráme a ujišťujem Vás, že ho se vši horlivostí čteme a že se důležitější neb zajímavější články ve shromážděních našich hlasitě předčítají. My dobře víme, že dopisy ty pocházejí od člověka, který nemá přístupu k nám pro lživost, zlobu svou atd. již vícekrát dokázanou. Divíme se ale velice, že redakce „Lumíra“ tak patrnu lež do listu svého přijmouti mohla, totiž: že se tehdaž držel jen jeden výtisk Lumíra v Táboře, kdežto přec sama nejlépe věděti musela, že jich zasílá přímo do Tábora pět; ostatně byla již na svého dopisovatele z Tábora následkem lživého dopisu v č. 22. 1860 písemně upozorněna. — Včera vyvolen byl skoro jednohlasně za ředitele spolku zpěváckého p. Em. Krejč, učitel na reálce zdejší; ve shromáždění tom uzavřeno bylo jednohlasně, že slaveno bude na druhý týden velké rekviem za národovce našeho Václava Hanku, při kterémž celý sbor zpěvácký slavné vokální rekviem zpívati bude.

(—v—) Z Vídně. (Dop. pův.) (Sl. Zadrožilková. — Slovanské bály.) Genialní pianistka, sl. Albertina Zadrožilková, bude ve velké hudební a deklamatorní akademii ku prospěchu ústředního spolku „Jesli“ v zdejším Treumannově divadle dne 2. února spoluúčinkovati. Činí se zde rozsáhlé přípravy k „Slovanskému bálu,“ jenž se dne 10. února v sále Žofinském odbývati bude. Dále uspořádá Polák, p. Osiecki, redaktor polského časopisu „Postępu“ slovanský bál, jenž dne 5. února v Dianském sále dáván bude. Dle všeho bude to ale polský „Kulig“ a — — pst! Nepožívá z dřívějších let velké důvěry a nyní ho jeho dosavadní podporovatele opustili. Pan Martin Jenko, právník, jehožto výtečný sbor „Napřed postav se Sláve“ v besedě slovanské veliké oblíby došel, vydá co nevidět 12—15 svých písní s průvodem piana a několik sborů. Cena předplatní obnáší 1 zl. r. č. a lze se předplatiti u skladatele p. M. Jenko ve Vídni v universitě.

Záhřeb. Biskup Stroszmayer věnoval jednotě hudbomilů 500 zl. a ku zřízení pomníku skladateli Lisinskému 100 zl. r. č.

L i s t á r n a .

Panu Q. H. Vaše skladby jsou mdlé; leč zkoušejte dále. — Panu R. v T. Užijeme Vaší varhanní skladby. — P. Val. v Sez. Synfonii na bassu neznáme; račte to bližěji udat. — Panu Kr. v Suš. Pro jaké nástroje chcete ouverturu od Procházky? Panu dop. v Semilech. Vyjde příště.